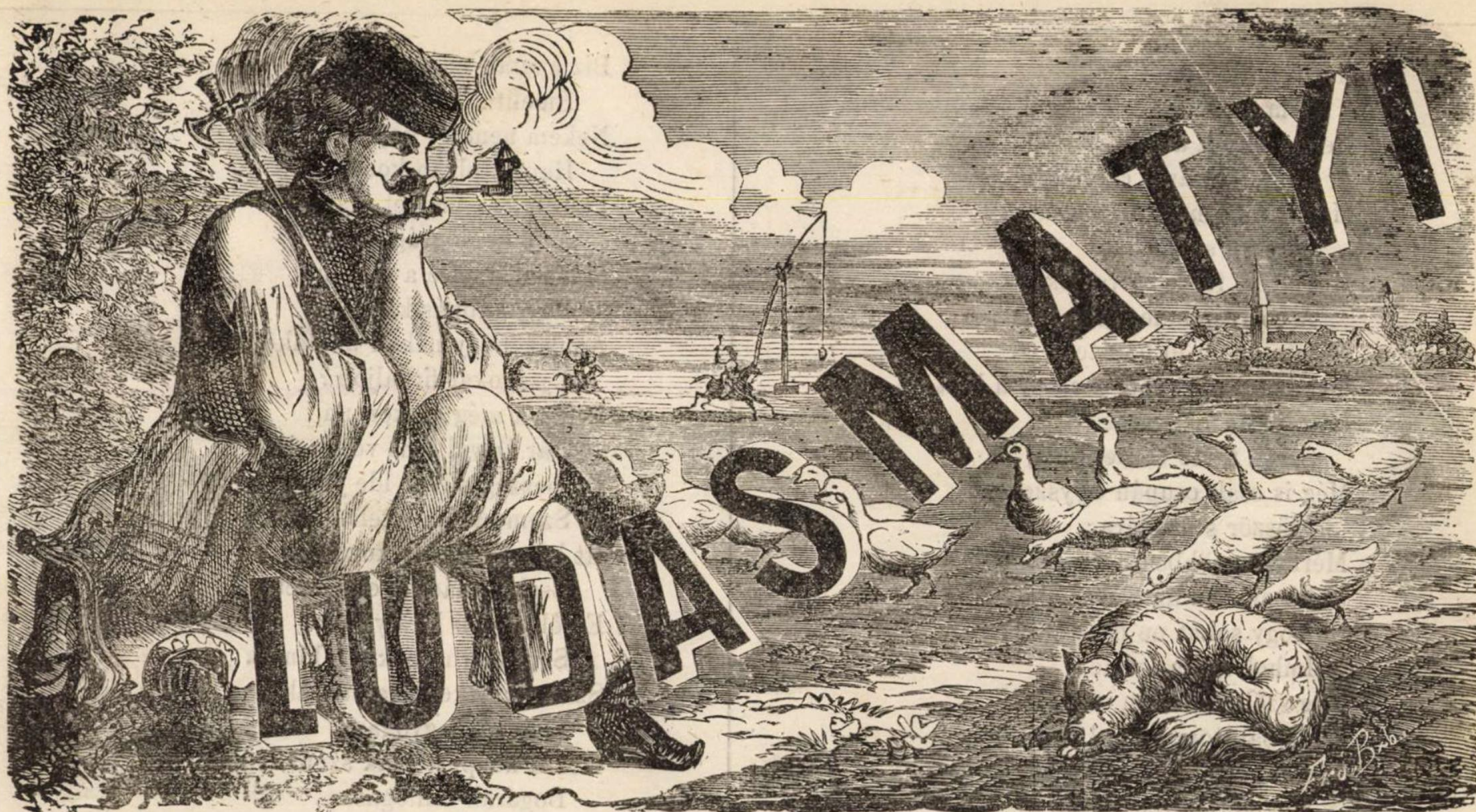

VI. ÉVFOLYAM.
Megjelenik
minden vasárnap.
Ára félévre 3, egész évre 6 frt.

Az előfizetési pénz a
KIADÓHIVATALBA
városháztér 6. sz.
alá küldendő.

Pest, április 21.
1872.
17 szám.

GYÜJTŐKNEK
öt előfizető után
tiszteletpéldány jár.
Egyes példány ára helyben 10 kr.

Szerkesztői iroda:
Városháztér 6. sz.
ide küldendő mindenféle kézirat, mely „LUDAS MATYINAK" van szánva.

Czenkné históriája
vagy
a menyből jött levél.
Küldte Ludas Matyinak Gábor angyal.

Volt nekem egy jó barátom
Az isten nyugossza meg,
Eszén holt meg, mert csakugyan
Nem is soká volt beteg
Mig szólhatott, megigérte
Hogy mihelyest ő meghal
Megirja majd nékem menyből
Mi ujságot lát, és hall.
Mert hogy ottan esik néha
Holmi ujság, gondoltam,
És ezen gyanitásomra
Ily plánumot koholtam :
Szük az idő szük a kenyér
S mindenféle a mi van,
Csak ujságiró van kevés
Flegmatikus hazánkban.
Azért tán nem lesz bolondság
Prenumerátzióra
Menyből jövő ujságokat
Pakolni postalóra.

Nem volt még egy nemzetnek se
Soha ilyen ujsága,
Ebből meglátszik a magyar
Originálissága.
Magamnak is ha nem csordul
Tán csak cseppen valami,
Legalább fót lesz a zsákon
E tentamen calami.
Szép plánum volt de megfojtá
A bölcsőben két dolog,
Egyik az ált ellent, mivel
Elgondoltam előre :
Hogy bizonyossan nem kapnék
Sok előfizetőre.
Mert már menynyel, mennyországgal,
Mennyei koronával,
Keveset gondol a Magyar
Minden Hallelujával.

Csak a maga dolgához lát
Jó ha néha Istenéhez
Egy két sóhajtást bocsát.
Más az, hogy nem szórják már ki
A mennyei titkokat,
Fülelhetnél mig kivülről
Megsejthetnéd azokat.

A kik a táblánál ülnek,
Nem szokták ki fecsegni,
Nem szokták utczára halló
Nagy lármával cseregni.
Még inkább nem méltóztatnák
Ők arra senki fiát,
Hogy vele fel is tartanák
A correspondentiát.
Nékem az én jó barátom,
Bár szegény mig meg nem holt,
Igaz, jó és magyarszivű
Szava tartó ember volt,
Még is csak csupán egyszer irt
Elöször s utoljára;
Mért nem többször, leveléből
Rá akadsz az okára.
De hogy sokat ne beszéljünk
Imhol van a levele:
Meg szóllita, Isten veled
Jó barátom odale!
Tán el is untad már várni
Megigért levelemet,
Jaj pajtás ez a fogadás
Zseniroz már engemet.
Tudod hogy kikkel gyermeki
Időnket együtt éltük,
Forró barátságot vetve
Egymást szeretni véltük.
Ha egyikmásik közülünk
Valami polcra kapott.
Biz azután szégyelt nekünk
Emelitni kalapot.
Nekem nem ily kopott kalap,
Hanem olyan korona
Fedi fejem, melyet maga
A fő boldogság fona.
Már vehetnél-e a földön
Egy koronás királyon
Annyit, hogy néked hetenként
Ujságokat firkáljon?
Pedig a még sárkorona,
Bár Dávid fent volt vele
De bezzeg mikor ide jött
Szeme szája eltele.
Itt kap az ember koronát!
Csak látnád az enyémet,
Erről a földi királyok
Sem varrhatnak ám himet.
Száz nap, ezer fixa stellák
Fényeik ragyogása,
Hozzá képpest csak szent Iván
Bogarak csillogása
Hát én irkáljak e néked?
Néked te por és semmi,
Ti szoktátotok hitvány férgek
Azt egymást közt és nem mi.
Ez tehát semel pro semper
Absque contumátia,
Irom most és csupán csak ez
Speciali gratia.

(Folyt. követk.)

Az angyal.

Plebános. Megtudnád e mondani fiam, kik az istennek legjelesebb teremtményei?

Gyermek. Az angyalok és emberek.

Plebános. Láttal e már te angyalt?

Gyermek. Igen is láttam.

Plebános. No fiam, vigyáz a kérdésre, azt kérdem láttál e már angyalt?

Gyermek. Láttam bizony.

Plebános. Hát aztán milyen volt az az angyal?

Gyermek. Egészen fehér, mint valami kisértet.

Plebános. Hát aztán hol láttad?

Gyermek. Éd's anyám a mult héten jókor felköltött, hogy hajtsam ki a sertéseket, akkor láttam, hogy tisztelendő ur ablakán egy fehér alak mászott ki, kinek azt mondta tisztelendő ur: „páh angyal!"

Morpheus karjai.

Fényes mulatságból kisérte haza a Mademoiselle-t költői phantasticus gardemonsieurje. Haza érve a lovag e szavakkal vett bucsut:

Ugy is tudom, hogy nagysád mindjárt Morpheuskarjaiközéveti magát, szép álmokat kivánok.

„Uram! ön tulmegy az illemen, midőn becstelen szavaival gyanusitani merészel!" volt a kifejezést félreértő s Morpheust valami „légyott" hajhászó lovagnak tekintő hölgy válasza.

Erkölcsi bizonyitvány.

M. Dani eredeti egy jegyző. Egyszer K. P. polgártársnak, ki orgazdasággal volt gyanusitva, ilyen erkölcsi bizonyitványt adott.

„Hogy K. P. sz. péteri lakos, mindig becsületes ember volt teljes életében és soha semmiféle tolvajságban, orgazdaságban nem találtatott és még büntetve sem volt; bizonyitom. Ne legyek becsületes ember ha nem igaz.

M. Dani, jegyző.

Eredeti levelek Hevesből.

Méltóságos Ludas-principális ur!

Van itt Hevesmegyében egy érdemekben őszült, törzsökös nemes birtokos polgár, a ki is először azon szempontból, mert az impertinens néposztályra fogta — miszerint a ludcombot a pecsenyés tálból kinézi, — másodszor pedig azon szempontból, hogy a kor művelődésének megfelelő igények szerint ő is előre haladjon, nevét megváltoztatni akarja, és erre pályázatot hirdet.

Csakhogy az érdemekben megőszült, birtokos polgár urnak, — Tóvölgyi Titus „Csodabogar“-ánál is csodálatosabb bogár talált a homlokához ütődni, — mert azt óhajtja, hogy a Szent István koronájához tartozó összes nemzetiségek nyelvére le legyen az ő törzsökös nemes neve forditva. A pályadij ötven butella visontai veres bor, nehogy tehát e koncot elkapja elölem valami vállalkozó szellem, sietek bemutatni pályamüvemet, melynek jeligéje: Hábet rektum János mester.

1. Tehát először is ad kaptam: Pannonia-Hungaria, legyen a neve magyarul — Virágia — kéretik azonban ez alkalommal tisztelettel a méltóságos principális, figyelmeztesse a betüszedőt, nehogy a hangzatos Virágia név elébe oda csempéssze az igazságügyminiszter nevét.

2. A magyar után nyomba következik a mi régi törvényhozási és parlamentáris nyelvünk, a latin — és igy lesz neve az érdemes urnak deákul: Hunczfutissimus, sequens post huntzfutiorem.

3. Nagyon természetesen a nemet következik utána, németül pompásan hangzik: Gazemberger Ritter von Schemmihaus.

4. Tót nyelven: pán Latorinszky.

5. Oláhul: Domnuli Bivalya burju.

6. Szerbül: Mocskosovich, vagy ha netán jobban tetszenék — Piszkosovich.

7. Igaz ugyan, hogy Lombardia és Velence elpártoltak tőlünk, de nem is tartoztak Szent István koronájához, mind a mellett mai napig is találkozik holmi citrom és fügével bevándorló olasz, tehát álljon itt olaszul is: Signor Givagniano.

8. Cigány zenészeink világhirüek, tehát méltók a felemlitésre, tehát cigányul: Száraz darabiszkhérró, torkodon degyábole, csuszandela.

9. Édes, édes Jézusom, hogy a te emankicibált palestinai nyelvedről se feledkezzem meg, kiteszem zsidóul is: Schneister krih af deinen Kopf,

Most mondja meg principális uram, megérdemlem-e a pályadijt?

Joskó Zavravecz,
pénzégető.

Ha ötven butella veres bor helyett ugyanannyi mogyoró-pálca volna a pályadij, akkor igenis kend Joskó megérdemelné.

Matyi.

Páter Trity-trotynak.

Strossmájerre haragszik
A vatikán s pápa,
Mert nem bujt be a sötét
Ijesztő tógába . . . . .
Mért haragszol rá te is?
Tán hogy okos ember? . . .
Páter Trity-troty, várjuk azt
Hogy még ilyet rendelj:
Apáturság lesz Bugyi,
Bibornok a Makutyi,
S Ludas Matyi — prépost.

Az a bizonyos lap feljajdul azon erkölcsi romlottságon, melyet a baloldal befolyása a népre eszközölt.

Vedd ki a saját kancsal szemedből a rácztüskét s azután tekints felebarátod szemei közé.

Si tacuisses . . . . . .

Adomák.

Nagy vásár volt Czigándon, a sok komédiás, kötéltánczos s panoráma mutogatóknak a legszebb kilátásuk volt egy kis torokbajra.

Erzsó asszony is elment tejfeles száju fiával nézni a rendkivüli mutatványokat természetesen a „felső regiókba“ (vulgo „kakasülő.“) Ő csak meg volt valahogy, de fia nem birván tovább az állvabámészkodás háládatlan dicsőségét, letelepedett a deszkázatra. Anyja a legnagyobb irigységgel nézte egy darabig a jó állapotot, majd ez nem használván megszólalt:

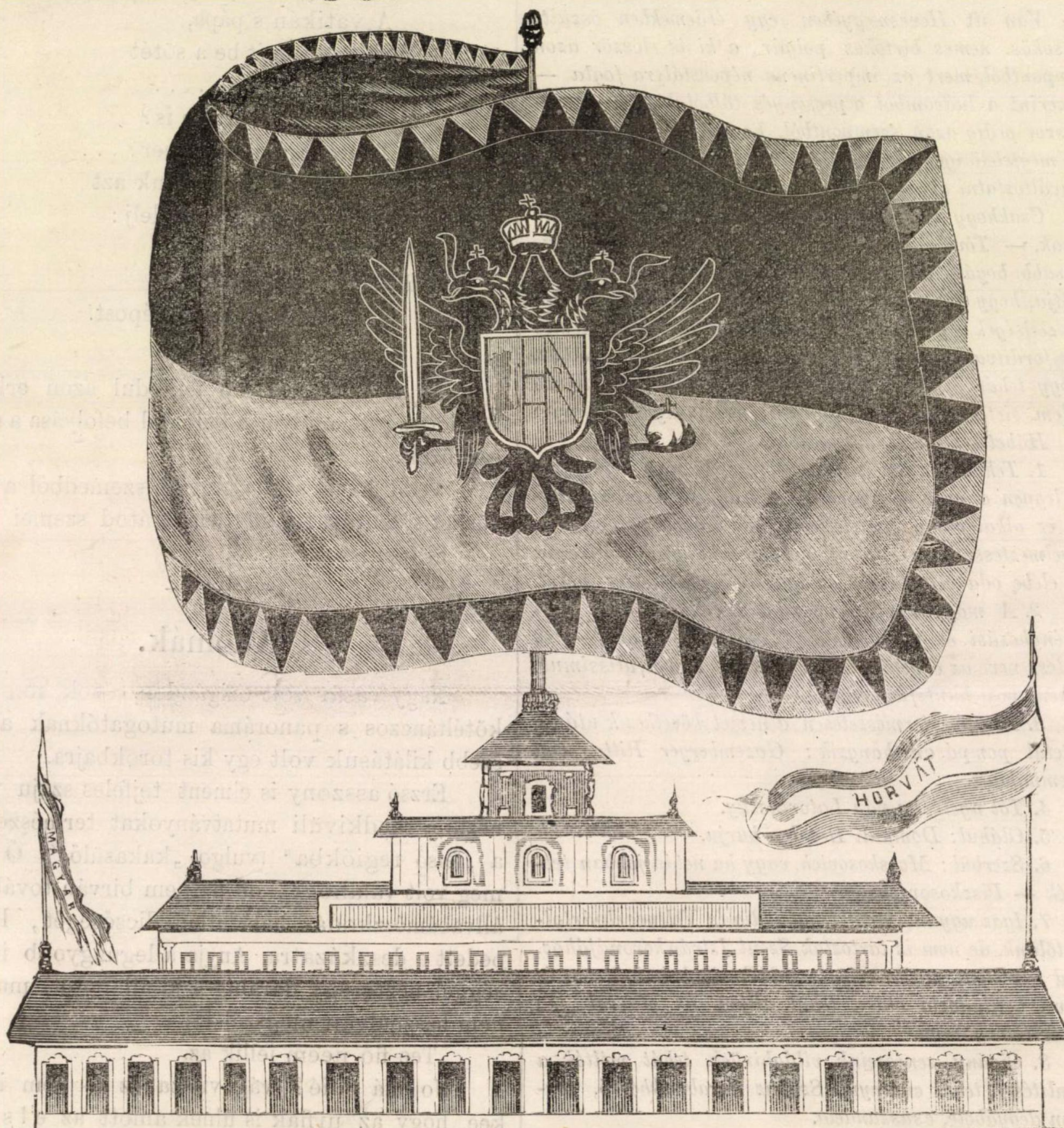
„Tee fió neem iellik az.

No má mié? vág vissza ez — nem laátya kee, hogy az urfiak is ülnek amott az e l s ő lózsikbaa?

A czigándi szobaleány mutatni akarván finom müveltségét, az őt nagy szerelmében mulattatni akaró házi inas elött, igy szólt hozzá:

„Ugyan, hallja, z s i n ó r o z z a egy kicsit magát, utoljára még a s z u h á r é k b a n sem fogja tudni magát m a t u r á l n i.“

Az országgyülés berekesztésekor.

Mondja aztán valaki, hogy Magyarország nem önálló ország.

Divatos népdal.

Jaj de fáj! jaj de fáj! jaj de fáj a szivem érted.
Kázsmérkendő fakilints,
Kenyér meg egy darab sincs.
Rongyos nadrág zsebóra,
Nem vág a ki tempóra.

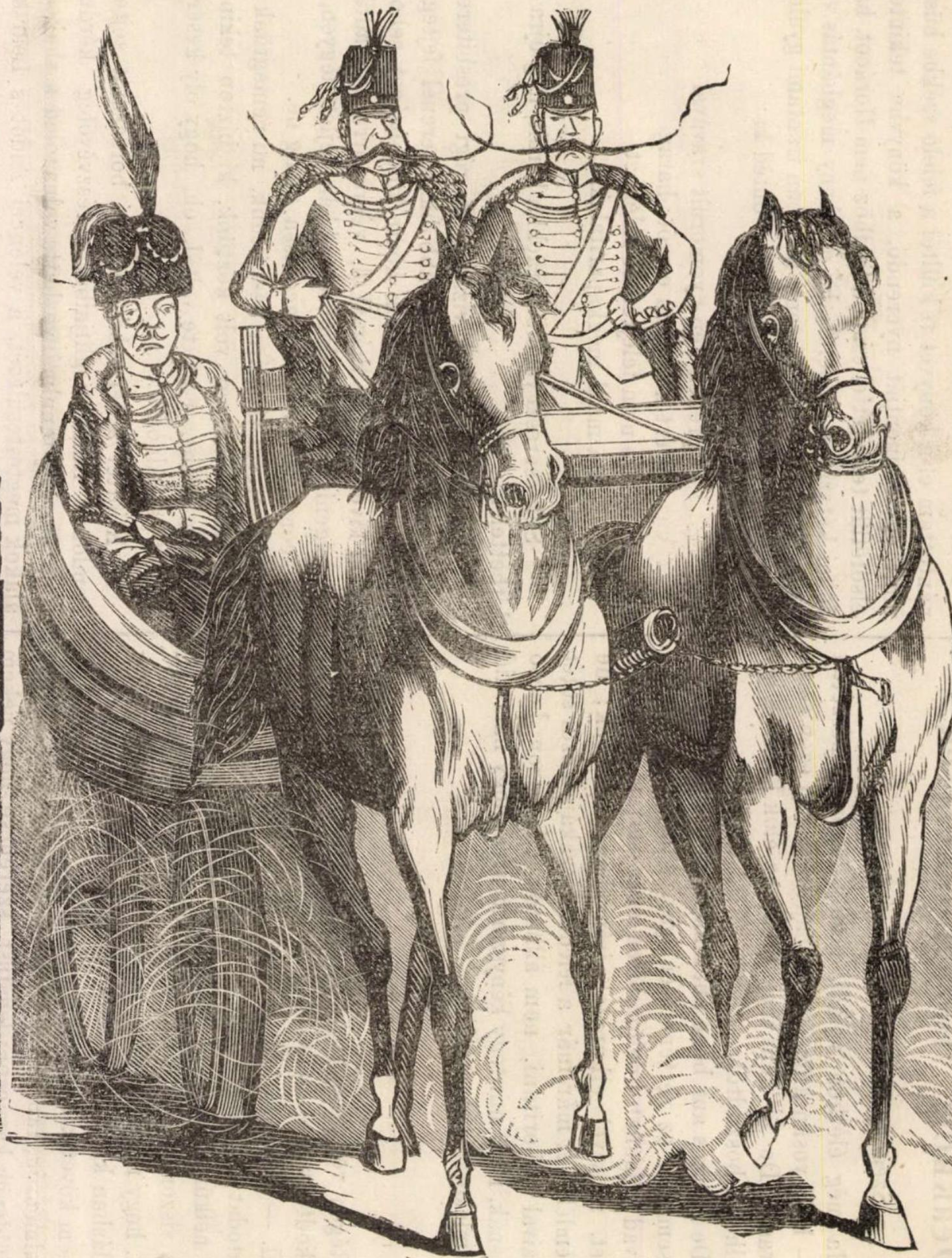
Jaj de fáj! jaj de fáj! jaj de fáj a szivem érted!
Arany óra adósság
De keserves uraság,
Áttilához pantalló,
Nem a magyarnak való!

Jaj de fáj! jaj de fáj! jaj de fáj a szivem érted!
Krinolinhoz meszelő,
Szolgálónak czipellő,
Szamárfejre pomádé,
Mind mostani parádé.

Gróf Bikficz.

Midőn udvarolni megy.

Midőn az udvarhoz megy.

Deákkori visszaemlékezések.

Szegény Pali!

Ha még életben volnál, a mily dühös természeted volt, — bizonyosan amerikai párbajra hinál ki ezen sorokat olvasva. De te nem vagy többé az élők között s igy nem félhetek boszudtól.

De mortuis aut bene aut nihil (a holtakról vagy jót, vagy semmit), ez rettenetesen igaz, s igy én, ha rólad holmi vad dolgokat közlök, bizonyosan sértem azon kegyeletet, melylyel elhunytak irányában tartozunk; de mivel emlékedet már-már a feledés éjszakája kezdi sötét szárnyaival beboritani, nem állhatok ellen azon benső parancsnak, mely mintegy kényszerit arra, hogy hamvaid fölött emlékoszlopot emeljek.

* * *

Régen volt, nagyon régen, mikor mi Pápán együtt poétáskodtunk, — ha élnél bizonyitanád szende mosolyoddal, — akkor történt az, hogy te dicsőült lélek, saját sugallatodat követve elmentél Bőnyre, minden felhatalmazás nélkül, karácsoni légátusnak, ez kitudódván, mily feszült viszonyba jöttél az iskolai székkel; váltig bizonyitgattad, hogy neked s nem nekik van igazuk. A sok argumentálásban kifáradva ezt dörögted a sedes füleibe: „Az urak nem követik Krisztus parancsát, a mint meg vagyon irva: elmenvén, tanitsatok minden népeket . . . ha Bőnyre nem küldenek karácsoni légátust, szerencse, hogy nekem eszembe jutottak az igazságot szomjazó hivek, ha én el nem megyek, ki tudja, mennyi konkolyt hintett volna a gonosz az ur szántóföldébe. Ezen tettemért elismerést s nem törvény elébei idézést érdemelnék. Dixi!" Ez érved győzött, s te kiiskolábolitva lettél.

Sajnáltunk mindnyájan, nehezen nélkülöztünk téged, s csaknem egy hosszu év után én lehettem oly szerencsés, hogy pályatársaink közül első találkozhattam veled a herendi csárdában, hol te a karcostól föllelkesülve magyarázgattad a porcellángyári cseh és morva munkásoknak azon hazánkra háromolt dicsőséget, melyet a herendi porcellán a világkiállitásokon aratott. Hévvel fejtegetted azon felszámithatlan hasznokat, melyek a különben haszonvehetlen vörös agyag mészszeli keverése által produkált masszának drága porcellánná égetéséből származnak; a munkások — kiket te az ipar apostolaiként éltettél — sehogy se birtak megérteni, csupán jó igyekezeted felett mosolyogtak, s te utóbb fájdalmas mosolylyal fordultál felém, ezeket rebegvén ajkaid: „mily kár, hogy ezek a fiuk nem tudnak latinul, hogy gondolatimat Homér nyelvén közölhetném velök!"

Ujra pápai deák lettél. Az egész bagódeák classisban senki se tudta annyira vinni a cseresznyemag ropogtatás müvészetét a pad alatt, mint te, s classicusok helyett Tatár Péter bátyád legendáit tanulmányoztad szépészeti szempontból. Megbántottalak egyszer érzékenyen, akaratom ellen, havi szigorlaton ki lettél szólitva, Horácod nem lévén, tőlem kértél, nekem se volt s szomszédom elöl rántottam el a könyvet, te kiültél a felelő székbe büszkén, mint egy eminentiát nyerendő, a könyvbe tekintesz, s elsötétült tekintettel csapod földhöz nem Horácot, hanem Jókai kétszarvu emberét. Ez érzékeny megbántás volt, a párbajt bizonyosnak hittem, azonban irántami gyülöletedet szavak helyett ezen sorokban önted ki:

Söpredék nép nyomorult szavával
Miért mondjam e szót: harag.
De nem felejted el ökleimet
Ha majd megkaparitalak.

Sok cseresznyébe s barackba került, mig ujra kibékithettelek.

Egyháztörténelmi vizsgán a régi presbiterek és diakonusokról feleltél, s tovább husz percnél fejtegetted a diakonusok s diakonissák közti különbséget, sehogy se birtál kivergődni a thémától, végre arra lyukadtál ki, hogy igenis, a főfő különbség abban rejlett légyen, hogy a diaconus férfi volt, a diaconissa pedig nő.

Érettségi vizsgára készültünk, mi remegtünk s féltünk tőle, csak egy volt köztünk, ki bizton tekintett a kánikula elébe, s az te voltál, oh, hogy oly keservesen kellett csalódnod!

Kijöttél a teremből, valami borzasztót sejtettünk homlokod ránchieroglifjaiból s részvevőleg kérdezgettünk. Egressy tanulmányozhatta volna tőled a shakespeari alakok megtestesülését, a velencei zsidót s Lear királyt Jambusokban önted ki haragodat a censorok ellen, kik egy őrült földrajzi kérdéssel akartak confusióba hozni, kérdezték tőled, hol van a Rubico-folyó? s te mint földrajzban jártas, azt felelted, hogy Rubico egy a ferrói délkör alatt lévő tengeri folyam, melyet Siciliát Madagascártól elválasztja s a mexikói tengeröbölben enyészik el. Kérdem a tudományos világot, hogy nem bünt követett-e el a vizsgáló testület, midőn ezen uj felfedezést nem méltányolva téged megbuktattak? Ujra egy shakespeari alak, Coriolán.

Sokáig tusakodtál azon gordiusi csomó megoldásán, hogy praeceptor légy-e vagy beállj Győri Mikének? Utóbb arra szántod el magad, hogy félévet rászánsz a javitásra, de megmutatod, hogy pap leszesz.

Én theologus lettem, s bent laktam az ó kollegiumban, bent laktál te is; én az ötpacsirta nevü szobában pipáztam, te pedig a „Pordány Nr. X-ben" ütötted fel fő hadi szállásodat.

Jajgattak a mendikások kormány-nádpálcád alatt, jaj volt nekik, ha kegyelmedet a gyárból csent kupakatlan pipákkal kieszközölni nem birták.

Még lesznek a régi nemzedék közül olyanok, kik emlékeznek arra, hogy én akkoriban a „Házaló" cimü collegiális lapnak szerkesztője, leirója stb. voltam. Történt azonban, hogy — félévi vizsgára készülvén — nem állithattam ki a lapot szombat estére. Te Palikám, te voltál az, ki a zavarból kirántottál, vállalkoztál a lap

elkészitésére oly feltétellel, hogy abban csak saját eszmetermékeid foglalhassanak helyet. Akkortájban a Janitsárok végnapjait olvasád, s a szultán kétségbeejtő helyzetén elkeseredve teremtettél egy elégiát, mely később csupán önszerénységed miatt nem nyerhette el a Kisfaludy-társaságtól kitüzött jutalmat s érdem-koszorut. Könybelábbadnak szemeim még ma is, annyi idő után, ha az első érzékeny versszak eszembe jut, lévén a versemény Arany Rákhel siralmára szabva:

Bibor pamlagodnak diványos redőin
Békén élvezed a próféta emlőin
Az igazak álmát.
Csibukod ökléből a dohány kiégett . .
Nem is várod azt, hogy reád törjön néped,
Jaj, de hogy is várnád?

Nem eredeti és megható-e ez? A lap többi része bölcsészetiértekezlet volt a krumpliról, annak hasznairól, tekintve a költészetrei befolyását is.

Együtt kerültünk később mindketten Tatába, ott holmi idétlen félreértések miatt megszakadt régi barátságunk fonala, én egy kis leánynál te pedig a gyümölcsös kertekben kerestünk szórakozást. A most is fájdalmas visszaemlékezéseket nem akarom tölelevenìteni, de egyet nem hagyhatok ki mégsem, az annyi lenne, mintha sirköved emlékverséből egy sor hiányzanék.

Egy gyepes-udvarban üldögéltél több kisasszonyt mulattatva, azok egészen el voltak büvölve társalgási ügyességedtől, s te ezt észrevévén, hogy ez elragadtatást megkoronázzad, örömsugárzó arccal kérdéd őket, hogy eltalálnák-e, mihez hasonlit kis társaságotok; azok meg nem felelhetvén, igen találóan mondád: „a ludfalkához, én gunár vagyok, kegyetek pedig jérce-libák.

Nem folytathatom tovább, tatábani elválásunk óta többé nem láttalak. Én idegen országokba kerülten! Szadovánál majdnem azok közé jutottam, mint a kik te szerinted „apud inferorum“ vannak. Tovább mint hat hosszu évig mit se hallottam felőled, csupán a mult napokban tudtam meg annyit, hogy meghaltál a világra nézve, azaz meghalattad magadat, eltemetkeztél egy balatonvidéki faluba száraz káplánnak.

Siratlak édes Palim, s emlékednek kesergő könyeket szentelek. Érzem dicsőült szellemet közellétét, hajam szálai felállnak, mintha szellemmarkaiddal rángatnád.

Ha temetőd felé juttat sorsom, nem fogom elfeledni, hogy tejfádra krumpliszár-koszorut ne helyezzek, mert ezen nemes növény gyökérbogyóiból produkált nektárnak mindig tisztelője valál.

Requiescas in pace!

Borzas Danyi.

Büdös pipitér.

(Mathias studiosus slovacus stultus.)

Az 1871-diki Barátfüleknaptárban emlittetik, hogy Páter Makutyi, mint a féle dühös botanikus, azon törné fejét, hogy mikép lehetne Lonkayt, Szilágyi Virgillel össze párositani illetőleg oltani?

A mixtura már elő állt, csak — hogy nem Szilágyi Virgil adta hozzá a himport, hanem Kuthen. Ha Linné élne, tán jobb nevet adna neki mint Ludas Matyi.

A filozófus kutyája.

Pápai filozófus koromban volt egy vizsla kutyám, koplalt ő is mint én.

Akkoriban még minden szak-studiomunkat leirnunk kellett, nem akarták, vagy nem merték tudós professoraink az általuk előadott tantárgyakat kinyomatni, s az ugyis sok tanulni való elsajátitását még nehezebbé tették a legkörmöltetéssel.

Iró asztalomon feküdt vagy hét iv filozófia, elfeledtem onnan elpakolni; én elmentem leczkére, kutyámat bezártam a szobába.

Lehet képzelni rémületemet, a mint haza érve az asztalt üresen s kutyámat ládámon gubbaszkodva találtam. Megevett hét iv Kerkápoli — filozófiát s meggebedt tőle.

Puskás toasztjaiból.

Köszöntelek téged már én ezen tusba . .
Rómába irt egyet, kettőt Korintusba.
Hogyha majd eljövend élted végórája:
Néz Veszprém-vármegye, Balaton tavára.

Hogyan biztatja a tatai ember lovát?

Egy kis porció szénát köt a kocsirud elejére, a ló iparkodik, hogy elérhesse azt, huz, hogy mire beér Komáromba, akkorra meg is szakad.

A választási jog osztogatása.

(Igy történt volna, ha Tóth Vili választási javaslata meg nem bukott volna.)

Mi kell? mit akarsz?
— Szavazatjogot instálnék uram én is;
„Menj nyomorult! ha lyukad,
Ha kunyhód legalább
Nem három szobás, akkor
Nincs szavazatjog.“

„Kik vagytok? mit akartok?
— Hát mi bizony csizmadiák
Vónánk s szavazatjogot akarnánk. —
„Csizma-Diák! hol jár
Roncsolt eszetek? ha Diákok
Nem voltak — szamarum tullére
Az édes apátok!
Szurkos a kezetek . .
Nincs szavazatjog
Menjetek!“
— Hát ha legényim szurkos keziből
Eszem a kenyeret?
„Ja ja . . akkor van szavazatjog
Tisztelt polgára hazámnak.

„Hát te kovács! ki huszárinknak
Patkolsz lovakat? ütöd az
Üllőt és vasat, mit akarsz?
— Én is a szavaztrai képességet
Ohajtom.
„Nix nutz, szenes kezed
A törvényt behintné korommal;
Van három legényed?“
— Van bizony.
„Ugy béne . . szavazó vagy.“

„Szent Genovéva! vaj mi oduból
Huzott ki az ördög?
Bőrbe tekert csontváz!
S hitvány példája fajunknak.
Oh árva szabó! te talán nem
Kérsz szavazatra jogot?“
— Hát már mért ne kérnék
Nekem is van téglázó vasam·
Gyüszüm, tüm ollóm
Nekem a szavazatjog rőffel kell.
„Rőffel? nesze hát . . puff.

„Hát te Icig? bőrt venni jövél?
— Nüsch . . hát mogha nem ismér thán,
Hugy én az emán-khi-cibált
Szektába születtem!
„Hát szavazatjog kell neked is?
— Nüsch . . hát nem vagyuk én virilis?
„Ugy, hát van szavazatjog is.“

„Mészáros! kinek a husát méred?
A magadét? . . . vagy?“
— Nem bizony én, kérem, mint
Székálló vagyok itten.
„Akkor drága barátocskám!
Nem birsz szavazattal.“
— Hogy ne birnék, hiszen én
Nem az Icig, de a nemzet
Székállója vagyok rég. —
„Hát hogy hivnak öcsécském?
— Károly! —
„Bene benissime!
Vegye csak a jegyzékbe amice!“

Palkó: mi van a kend gallérján Jankó?

Jankó: Hát az az asztrakán prém.

Palkó: Hát a prémen?

Jankó: Hát ugy tartom semmi.

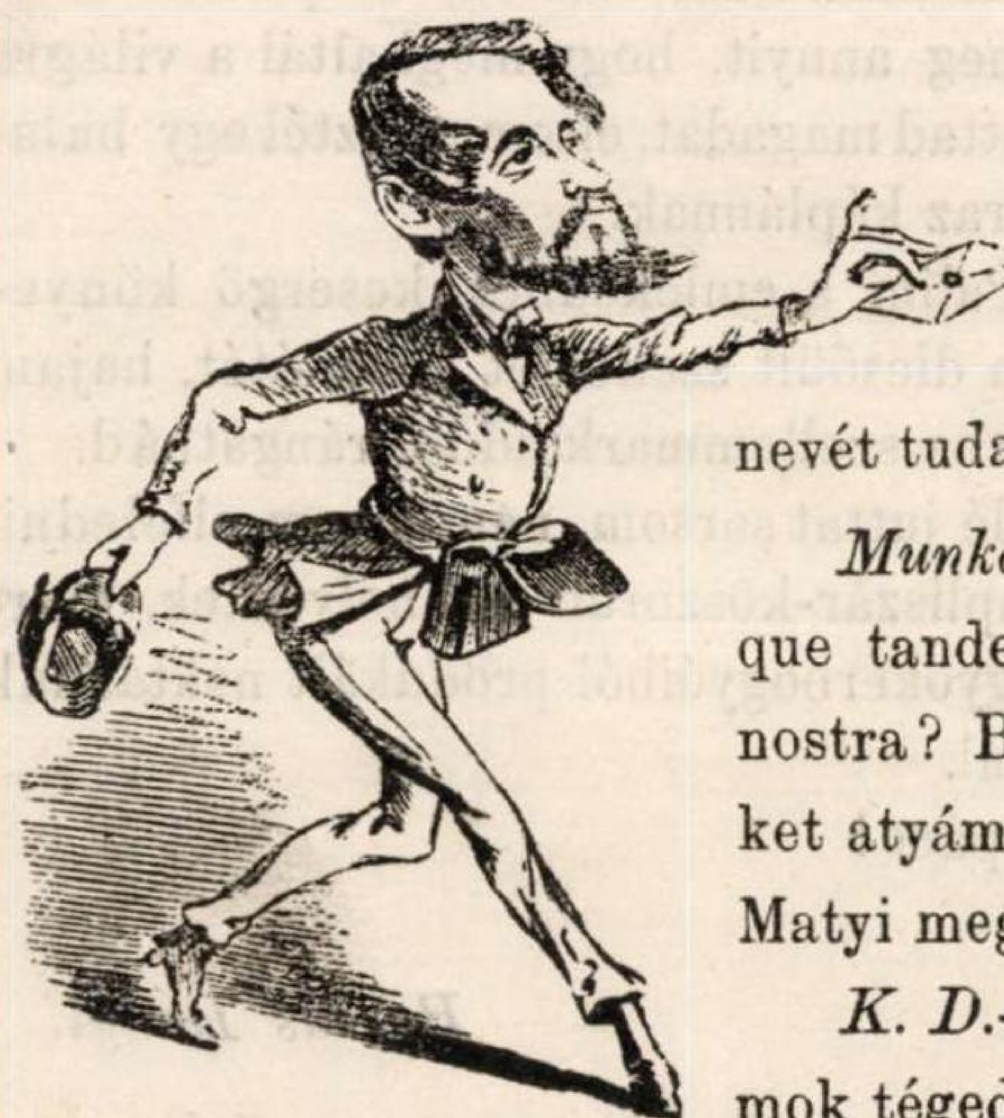
Palkó: De igen, — még pedig egy Jellasich bolha.

Jankó: Ejnye szedte vette azt a Csáki szalmáján élősködő paripának a bőrét, bizonyosan Zsidó mellett ültem.

Palkó: És honnan képzeli kend, hogy épen zsidó mellett kellett volna ülni?

Jankó: Hát a „Mátyás-Diák“ közös iskolájából!

Zsiga pósta.

M. Gy-nek Debreczenbe. Legyen szives ön a szerkesztőséggel (sub rosa) nevét tudatni.

Munkatársainkhoz. Quousque tandem abutere patientia nostra? Billegessétek a füleiteket atyámfiai, mert különben a Matyi megharagszik.

K. D.-nek. Hát a kölesdi homok téged is eltakart?

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos: **Mészáros Károly.** Pest, 1872. Nyomatott Neuer I.-nál.